

Lluís Sala Molins*

Tanquem i barrem

Els malpaguen. No per racisme, per economisme. Els menyspreen. No per racisme, per descuit. Si es reuneixen, els dispersen. No per racisme, per esteticisme. Els treuen dels establiments públics. No per racisme, per higiene. I tots amb la mà al cor o amb el cor a la mà juren que, si els de sempre eren prou bons minyons, els de les darreres remeses porten tots els vicis a sobre. I, de fet, la llista dels crims dels emigrats, negres i moros, fa fredat. Venen droga i en gasten. Beuen vi, malgrat Al·là i el seu profeta, i s'emborratxen. Roben. Fan baralles i hi deixen anar alguna ganivetada. No tots: uns quants. Tot això, abans, aquí, entre blancs no passava. En fan tantes i les fan tan repicades que posen entredit greu la propietat privada, les convívencies locals, les convencions sexuals i, si badem, la pau social i tot.

¡Ah! I, com si amb tot això no n'hi hagués prou, es mengen el pa que ens toca a nosaltres i agreugen singularment el percentatge dels nostres parats. Encara més: no satisfets d'enredar-se dins l'entramat de la nostra economia, pretenen integrar-se en el nostre teixit urbà. ¡Volen un pis! ¡Volen feina! I, en són de poca-soltes, volen que els la paguin al preu que han contractat.

I bé. Per totes aquestes raons, moros i negres son indesitjables. No per racisme. Per pura congruència del projecte social que Catalunya vol tirar endavant.

Que quedi clar d'una vegada per sempre: el racisme antitúrc és una peculiaritat de les dretes de l'Alemanya Federal d'avui (a l'altra, d'immigració turca, no n'hi ha); el racisme antiafricà (antinegre i antimoro) és típic, a França, de l'electorat dretà i del de Le Pen. Aquí a Catalunya, si es parla, valga'ns Déu, a tort i a dret, de «brotos de racisme», tothom s'afanya a remarcar-ne el caràcter localitzat i a dir que «la culpa, la tenen ells».

Com si mai ningú no hagués dit altrament en cap altre lloc. Com si tothom no sabés que el racisme no es reconeix quasi mai com a tal i s'emboïlla constantment amb els bolquers immaculats del civisme, de l'economia, de l'estètica, de l'higiene. I amb la manta del paternalisme. I amb la casulla de la caritat cristiana.

Quan Unió de Pagesos coincideix amb altres forces sindicals pageses dretanes —amb l'USC— per proposar al públic un diagnòstic de rebuig de la pell negra o mora a la taula del contracte, al terròs, i a la taula del bar, és hora d'alçar el crit. És hora que totes les forces vives del nostre país facin sentir arreu, sense reticències, la seva simpatia i la seva solidaritat concreta amb els que lluiten, des del fons on els voldrien mantenir els *misericordiosos* i els macos de soca-rrel, per un mínim

de dignitat i de justícia individual i col·lectiva.

¿Què esperem? ¿L'incident telegènec que farà un bon titular dels bons telenotícies?

Bo i esperant-lo, val la pena de sospesar el gruix de racisme que traginem en les nostres referències culturals de cada dia. La nostra història immediata no ens permet de cap manera d'erigir-nos en cavallers incorruptibles de la virtut pública. Participem, com d'altres —i per més que quatre ignorants vagin predicant el contrari— en el vast lladrocini que Europa ha comès i comet per tot el continent africà. Pel joc de les nostres economies, som responsables col·lectivament del que hi pugui haver de desmesurat —als nostres ulls, sobretot si els acluquem— en el flux migratori del Sud cap al Nord.

Fórem espavilats si endeguésim a l'acte totes les mesures civils, alternatives, polítiques, judicials, associatives, per banalitzar, a nivell de justícia, de dignitat, d'urbanitat, la presència a casa nostra de ciutadans africans, la presència, als nostres pobles i les nostres ciutats, de les seves associacions corporatives, sindicals o polítiques. I encara ho fórem bon tros més si la nostra justícia palatina no perdés temps a mirar a l'esbiaixada fins on puja, al termòmetre de la jurisprudència, la temperatura del maltracte per determinar si arriba al 37 grau fatídic de racisme o si es queda al 36,9 grau de la grolleria interurbana. ¿És demanar massa? En aquest cas, sapiguem almenys que els de la colla dels Le Pen, al Parlament europeu, no han dit mai res més per exaltar els seus propis projectes xenòfobs i racistes que el que semblen dir, en fervorosa compungió, els racistes de casa nostra: «La culpa és d'ells». «Que es carreguin el Nelson, i tornaran a llaurar drets».

Som genis. Tornem a dir el mateix de sempre. Trenquem el termòmetre —apliquem la llei d'estrangeria— i baixarà la febre. Tanquem i barrem. Caritat cristiana per als que facin bondat i acceptin el que se'ls dona. Els altres, fora. Si ho fem, el circuit de la droga tornarà a ser nostre. El de la criminalitat i el de l'alcoholisme, també. El de la sexualitat, idò. Anem-ho dient, si ens agrada.

Però, tot esperant que, com CCOO, els partits progressistes del nostre país (¿quan trigaran?) es situen sense reticències a la banda dels que pateixen l'afront del menyspreu i de les seves intel·ligibles, però greus, conseqüències, no oblidem que de vegades fingir la ignorància és un delictes. Negar l'evidència a comportaments racistes és un delictes d'ignorància. ¿I per als delictes d'aquesta mena, hi ha jutges? ¿Hi ha tribunals? □

* Escriptor